

Arrest

nr. 327 434 van 28 mei 2025
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DEKEMPE
Ruddervoordestraat 1
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 juli 2024 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 22 april 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 mei 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 2 januari 2024 het Schengengebied binnen op basis van een Nederlands visum type C en diende op 30 januari 2024 in België een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in functie van haar minderjarige halfzus, die Nederlandse staatsburger is.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 7 mei 2024 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 15 mei 2024 in kennis gesteld. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 316 101 van 7 november 2024 het beroep verwerpt.

Op 8 juli 2024 neemt de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}).

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde een inreisverbod (bijlage 13sexies) van twee jaar, aan verzoekster ter kennis gebracht op 8 juli 2024. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ BalenDesselMol op 08/07/2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan mevrouw

Naam : L.

voornaam : O. O.

geboortedatum : (...)2000

geboorteplaats : Paramaribo

nationaliteit : Suriname

In voorkomend geval, alias: /

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 08/07/2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07/05/2024 dat haar betekend werd op 15/05/2024. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene kwam op 02/01/2014 de Schengenzone binnen in het bezit van een visum C, geldig voor een kort familiebezoek in Nederland. Betrokkene keerde echter niet terug naar Suriname, zoals voorzien was in de visumaanvraag, maar diende op 30/01/2024 in de gemeente Balen een aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, in functie van haar Nederlandse halfzusje. De DVZ weigerde deze aanvraag met een bevel 20 met bevel om het grondgebied te verlaten van 07/05/2024, wat aan betrokkene betekend werd op 15/05/2024. Betrokkene diende tegen deze beslissing en dit bevel beroep in bij de RVV op 07/06/2024. Dit beroep is niet schorsend. Het loutere feit dat de uitwijzing van betrokkene naar Suriname zou uitgevoerd worden, houd haar niet tegen om haar zaak te laten behartigen door een raadsman van haar keuze. De aanwezigheid van betrokkene is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die zij aanduidt kan het noodzakelijke doen om de belangen van de betrokkene te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen.

Het feit dat familieleden van betrokkene in België verblijven geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met deze familieleden. Zij toonde immers niet aan dat zij ten laste is van deze familieleden. Betrokkene is een volwassen persoon die het overgrote merendeel van haar leven in haar land van herkomst heeft verbleven en we mogen dus aannemen dat betrokkene als volwassen vrouw in staat zal zijn de draad daar weer op te pikken en een onafhankelijk leven op te bouwen. Bovendien verblijft betrokkenes moeder ook nog steeds in Suriname. Mits het volgen van de geijkte procedures, kan betrokkene na het vervallen van het inreisverbod nog steeds haar familieleden die zich in de Schengenzone bevinden, komen bezoeken, en vice versa, en tevens kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene verklaart verder niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 74/11 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheids- en legaliteitsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Ter adstruering van het enige middel zet verzoekster het volgende uiteen:

" V. IN RECHTE - MIDDELEN

Eerste en enige middel: schending van de artikelen 74/11, §1, tweede lid, en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 8 E.V.R.M., artikel 2 en 3 Wet motiveringsplicht bestuurshandelingen juncto het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van de aangevoerde bepalingen, doordat uit de bestreden beslissing geen onderzoek en/of afweging van de specifieke omstandigheden van verzoekster blijkt

1.

Aan verzoekster werd een inreisverbod afgeleverd op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Het is aan de overheid om een beslissing te nemen die gefundeerd is en op correcte en volledige informatie is gebaseerd waarbij een afweging is gebeurd van de specifieke omstandigheden van verzoekster.

In casu is dit niet het geval.

2.

De beslissingen vermeldde beiden dat verzoekster in 2014 reeds zou afgereisd zijn naar Nederland met een toeristenvisum C:

"Betrokkene kwam op 02/01/2014 de Schengenzone binnen in het bezit van een visum C, geldig voor een kort familiebezoek in Nederland. Betrokkene keerde echter niet terug naar Suriname, zoals voorzien was in de visumaanvraag,..."

Zij zou zich aldus volgens de DVZ reeds jarenlang in de Schengenzone bevinden. Dit is allerm minst correct.

Verzoekster is nog nooit in Europa geweest, laat staan in de Schengenzone.

Verzoekster is voor de eerste maal naar Europa gekomen, meer bepaald België, in januari 2024.

Op 30.01.2024 heeft zij dan ook een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in de gemeente Balen.

Deze aanvraag is negatief beantwoord door de DVZ. Op 07.06.2024 werd door verzoekster beroep aangetekend bij de RVV tegen deze negatieve beslissing. Deze beslissing werkt echter schortend! Er kan aldus onmogelijk gesteld worden dat verzoekster naar Suriname kan teruggeleid worden.

De beroepsprocedure is nog steeds hangende. Er wordt gewacht op een zittingsdatum. In tussentijd kan verzoekster echter niet teruggestuurd worden naar Suriname.

De DVZ stelt dat verzoekster zich kan laten vertegenwoordigen door haar raadsman in de beroepsprocedure en dat zij aldus niet aanwezig dient te zijn in België en kan teruggestuurd worden:

“Dit beroep is niet schorsend. Het loutere feit dat de uitwijzing van betrokkene naar Suriname zou uitgevoerd worden, houdt haar niet tegen om haar zaak te laten behartigen door een raadsman van haar keuze. De aanwezigheid van betrokkene is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die zij aanduidt kan het noodzakelijke doen om de belangen van de betrokkene te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen.”

Het beroep is wel schorsend. Dit werd aan de familie van verzoekster bevestigd door de RVV.

De beroepsprocedure heeft een schorsende werking, wat tot gevolg heeft dat verzoekster niet kan teruggestuurd worden naar Suriname en ook niet kan naar een gesloten centrum overgebracht worden en aldus ook geen inreisverbod kan opgelegd worden.

Daarnaast wordt er verkeerde informatie opgenomen in de beslissing, met name dat gesteld wordt dat verzoekster reeds eerder in de Schengenzone zou geweest zijn of deze nooit verlaten heeft. Dit klopt echter totaal niet.

De beslissing is aldus genomen op basis van informatie die onvolledig, en sterker nog, volledig onjuist is.

3.

Vervolgens stelt de DVZ dat het loutere feit dat verzoekster familieleden heeft in België, niet betekent dat zij automatisch ook een verblijfsrecht heeft:

“Het feit dat familieleden van betrokkene in België verblijven geeft haar niet automatisch het recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met deze familieleden.”

Verzoekster beweert niet dat zij recht heeft op een verblijfsrecht omdat haar familie in België een verblijfsrecht heeft.

Verzoekster geeft kennis van het feit dat heel wat van haar familieleden in België een verblijfsrecht hebben omdat zij in Suriname bijna geen familie meer heeft. Zij is daar grootgebracht, doch haar familie verblijft voor het overgrote deel in België.

Het is dan ook een inbreuk op artikel 8 EVRM, dat de rechten op het privé- en gezinsleven beschermt, gezien verzoekster van haar familie wordt gescheiden en gedwongen wordt teruggestuurd naar Suriname waar zij amper nog familie heeft.

Verzoekster heeft een heel goeie band met haar familie in België. Verzoekster woont bij die familie in en is wel degelijk ten laste van hen. Zij woont immers niet in haar eigen woning en verwerft ook geen eigen inkomsten.

Dat verzoekster 2 jaar niet zou mogen terugkeren naar haar familie in België is dan ook een flagrante schending van artikel 8 EVRM.

4.

Tot slot kan er van de overheid verwacht worden dat zij een weloverwogen beslissing neemt die proportioneel is.

Het feit dat verzoekster op heden nog geen verblijfsrecht heeft bekomen en daartoe een inreisverbod van 2 jaar krijgt opgelegd, is niet proportioneel.

Verzoekster heeft bovendien onmiddellijk de juridische stappen gezet om haar verblijf te legaliseren, zij heeft met name een aanvraag tot gezinshereniging ingediend.

Vervolgens, als de negatieve beslissing kwam van de DVZ, heeft verzoekster niet nagelaten om beroep aan te tekenen tegen deze beslissing.

Er kan dus onmogelijk gesteld worden dat de overheid in casu een proportionele en evenredige beslissing heeft genomen door verzoekster een inreisverbod van 2 jaar op te leggen.”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde

schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing is zowel in feite als in rechte gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoekster een inreisverbod moet worden opgelegd omdat er enerzijds voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan en omdat er anderzijds geen gevolg werd gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel. Verweerder zet eveneens uiteen waarom hij *in casu* een inreisverbod met een duurtijd van twee jaar proportioneel acht.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert ze in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu wordt aan verzoekster een inreisverbod opgelegd voor een periode van twee jaar met toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Verzoekster betoogt dat er geen grondig onderzoek is gebeurd en/of afweging van haar specifieke omstandigheden. Zo wordt er gesteld in de bestreden beslissing dat zij is afgereisd in 2014 naar Nederland met een toeristenvisum, terwijl zij voor de eerste maal naar Europa is gekomen, meer bepaald naar België in januari 2024. Verzoekster bekritiseert aldus volgend motief:

“Betrokkene kwam op 02/01/2014 de Schengenzone binnen in het bezit van een visum C, geldig voor een kort familiebezoek in Nederland. Betrokkene keerde echter niet terug naar Suriname, zoals voorzien was in de visumaanvraag, maar diende op 30/01/2024 in de gemeente Balen een aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, in functie van haar Nederlandse halfzusje. De DVZ weigerde deze aanvraag met een bevel 20 met bevel om het grondgebied te verlaten van 07/05/2024, wat aan betrokkene betekend werd op 15/05/2024. Betrokkene diende tegen deze beslissing en dit bevel beroep in bij de RvV op 07/06/2024. Dit beroep is niet schorsend. Het loutere feit dat de uitwijzing van betrokkene naar Suriname zou uitgevoerd worden, houd haar niet tegen om haar zaak te laten behartigen door een raadsman van haar keuze. De aanwezigheid van betrokkene is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die zij aanduidt kan het noodzakelijke doen om de belangen van de betrokkene te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen.”

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de bestreden beslissing gestoeld is op twee afzonderlijke motieven:

- Verzoekster heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 mei 2024 dat haar werd betekend op 15 mei 2024;

- Er werd aan verzoekster geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan bij de verwijderingsmaatregel die haar op 8 juli 2024 werd afgeleverd.

Deze motieven worden door verzoekster niet betwist. De vermelding dat verzoekster op 2 januari 2014 de Schengenzone is binnengekomen is duidelijk een materiële vergissing, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij op 2 januari 2024 is binnengekomen. Bovendien toont verzoekster geen belang bij haar grief aangezien het inreisverbod niet is genomen omdat zij zich *“reeds jarenlang in de Schengenzone”* bevindt doch wel omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en omdat aan de verwijderingsmaatregel van 8 juli 2024 geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan.

Vervolgens betoogt verzoekster dat haar annulatieberoep tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 7 mei 2024 een schorsende werking heeft. De Raad stelt vast dat het voormelde annulatieberoep inmiddels is verworpen bij arrest nr. 316 101 op 7 november 2024. Verzoekster die overigens blijkens de stukken van het administratief dossier het grondgebied nog steeds niet heeft verlaten, toont haar belang niet aan, nu haar beroep definitief is verworpen.

Vervolgens betoogt verzoekster dat artikel 8 van het EVRM is geschonden doordat zij in Suriname bijna geen familie meer heeft. Zij woont thans bij haar familie en heeft geen eigen woning, noch inkomen.

Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in

deze situatie zo dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Om als beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te worden gekwalificeerd, dient de relatie tussen verzoekster en haar familie gekenmerkt te worden door banden van afhankelijkheid die de normale emotionele banden overstijgen (‘other than normal emotional ties’) (cf. EHRM 18 november 2014, Senchishak v Finland, § 55).

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gesteld:

“Het feit dat familieleden van betrokkene in België verblijven geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met deze familieleden. Zij toonde immers niet aan dat zij ten laste is van deze familieleden. Betrokkene is een volwassen persoon die het overgrote merendeel van haar leven in haar land van herkomst heeft verbleven en we mogen dus aannemen dat betrokkene als volwassen vrouw in staat zal zijn de draad daar weer op te pikken en een onafhankelijk leven op te bouwen. Bovendien verblijft betrokkenes moeder ook nog steeds in Suriname. Mits het volgen van de geijkte procedures, kan betrokkene na het vervallen van het inreisverbod nog steeds haar familieleden die zich in de Schengenzone bevinden, komen bezoeken, en vice versa, en tevens kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene verklaart verder niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.”

De verblijfsvoorwaarde van het ‘ten laste’ zijn of het ‘deel uitmaken van het gezin’, die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet (zie verzoeksters gezinsherenigingsaanvraag in functie van haar Nederlandse halfzus), is in wezen gelijklopend met de vereiste uit de rechtspraak van het EHRM om in geval van een gezinsleven tussen meerderjarige familieleden, die niet tot het kerngezin behoren, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te kunnen vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag ten aanzien van haar halfzus, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde bijkomende voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Aangezien haar annulatieberoep tegen de weigering tot verblijf van meer dan drie maanden is verworpen is gebleken dat verzoekster niet op deugdelijke wijze heeft aangetoond dat zij ten laste is van haar halfzus en kan het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen verzoekster en haar halfzus evenmin worden vastgesteld. Bovendien legt verzoekster ook geen bewijzen voor van bijkomende afhankelijkheid tussen haar en ‘andere familieleden’ die in België verblijven. Er wordt bijgevolg geen beschermenswaardig gezins- of familieleven aangetoond in de zin van artikel 8 van het EVRM, waardoor het inreisverbod geen disproportionele beperking van het recht op gezinsleven impliceert.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN